

Tillförlitlig berättelse, om den ryktbara trollpackan kapten Elins förmenta resa till Blåkulla, och bekantskap med Djefwulen. : Sammandragen ur den öfwer bemälta Elin och flere dess medbrottslige håll

Lundström, Johan Pehr (1783-1868)
1815

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
  - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
  - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
  - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

2x A

Folkbitt
Lager
T. 1815.

Berättelse
om
Elin's Resa till Blå-
kulla.

1815

E. H. Pihl.

Folklied.

Trollparker

(Pr.)

No. 639.

$\frac{2}{2}$

se ett annat ex. bland
Rättsgångs handlingar, med
omslag 8 sk. barko

Tillförlitlig
Berättelse,
om
Den Ryktbara Trollpackan
Kapten Elin
förmenta
Nesa till Blåkulla,
och
Bekantskap med Djeswulen.

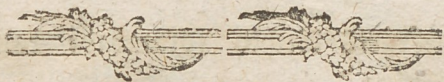

Sammandragen ur den öfwer be-
målda Elin och flere des med-
brottslige hållne, samt i Kongl.
Götha Hof=Rätts Archiv i
Söndköping förwarade
Ransakning.

Söndköping, 1815,
Tryckt hos Johan Pehr Lundström.

Under förmodan att en hvar lätteligen finner grundorsaken till den besynnerliga berättelsen om den ryktbara Trollpackan Kapten Elin's förmenta Resor till Blåkulla, endast uti forntidens ofunnighet och widskjeddelse, meddelas följande forta utdrag af den öfwer bemålta Elin med flere andra des medbrottslige, wid Artima Ding med Rås Hårad i Wermeland, i Augusti månad år 1720 af Domaren i orten Håradshöfdingen Johan Ekstedt hållna, och i Höglofl. Kongl. Götha

Hofrätts Archiv förwarade rannsaking.

Undersökningen i detta mål blef anställd på angifwelse af en 12 års gammal flicka, wid namn Brita Persdotter i Billången, som påstod sig hafwa blifwit af Kapten Elin några dagar före Påsk året 1720 förd till Blåkulla jemte flere andra personer; samma flicka yppade, någon tid efter sin föregifna återkomst från denna resa, händelserne som derwid förefallit, för husfolket, och desse ändtligen för Presterne och Kronobetjeningen, hwarefter och sedan de brottslige blifwit i Laga ordning instämde, flickan inför Urtima Tingsrätten ånyo afgaf

sin berättelse, hwilken ord från ord
lyder sålunda :

Några dagar före Påske-af-
ton, kom Elin i Mosfikerud hert
till mig, begärandes ett halsslåde
som min moder haft och brukat,
så skulle jag få följa med henne
och många flere uti ett godt gå-
stebud, hwilket klåde jag då af
enfaldighet henne lemnade, och
hon försäkrade förskaffa mig till
Gästebud. Om natten till Påskedag
kom Elin in uti Morfars hus och
Mormors stuga i Villången, igenom
skorstenen och till mig där jag
låg, men icke sof; frågandes om jag
sof, och wille henne då följa, derpå
jag strax steg upp, gjorde mig sär-
dig och hon bad mig gå tyst med

Henne ut på gården, läggandes
 en träklamp och weskade kläder
 om i stället i mitt rum, och gin-
 go wi så ut på gården deräst de
 andre Dwinnorne woro församla-
 de, såsom Kjerstin Michelsmora
 och Lisbet i Dahlen med flere;
 togo så min Morfars kåpp, som
 låg ut på taket öfwer förstugudörren
 och som han war wan att stödjia sig
 wid enär han som sjuklig gick utom
 dörren (hvilken kåpp nu uppwi-
 ftes sedan den worden hämtad och
 besants wid pass 2 alnar lång och
 en krok wårt i ena ändan som en
 half krycka,) den Elin smorde ur
 ett horn, som hon kallade sin
 man Tsachs, han plågade smörja
 sine ben utur, hwarpå de besalte

fätta mig på, sågandes desse orden: drag upp och ned och ändaner i helfwetet, derpå jag lystes upp i wädret, och flög af. Då jag tämmeligen fasade och begynte att gråta, wille icke följa, och icke hade mer än en fjortel och lintyg på mig, tröstade de mig dermed, och sade ingen ting skulle mig skada, jemmål att få se min Mor moder igen som de mig berättade wara i ett annat följe; när jag kom ett stycke på wägen och tyckte det bar wäster öfwer Råggjårdet, förwandlades kappen jag red uppå uti en Hare, som war helt len och mjuk att rida på; kommo så till ett Berg, deråst wi länge töfwade och wäntade, om-

fider kom en man med swarta
 kläder, horn i skallen och på
 knäen, hålsade på Qwinnorne:
 men de tillsporde honom hwarfö-
 re han så länge dröjt, att de
 skulle sitta och wänta efter ho-
 nom, då han swarade, att han
 varit i Bergslagen och bringat
 ett qwinfolk att wrida halsen af
 sitt Barn, då de swarade honom
 det ej länge kunde påstå eller tid be-
 höfwas dertill: Och hade de sin förra
 knärran för dröjsmålet, såjandes:
 wi gifwe dig satan, då han swarade
 sig vara samma man. Derpå bu-
 do de mig gå fram och hålsa på
 Guffar och taga honom i hand,
 hwilket jag icke kunde eller för
 ångslan gjorde, utan han gick till

mig och sade, gif dig till freds
 mitt barn, du har hwarken Fader
 eller Moder att hålla dig till, tje-
 na mig du skall få god Lön; ha-
 de i ena handen en knif och tog
 mig med den andra, bågge hän-
 derne woro ludne och flor på,
 dermed skar han mig litet på hög-
 ra handen i den namnlösa eller
 4:de fingret (hwaraf Flickan nu
 wisar ett litet ärr,) klypte ock
 mig sedan fram uti pannan en
 hårlock af, den Dwinnorne be-
 lade fins emellan, men som jag
 gret och ymkande mig ändå, sade
 mannen, jag wet icke hwad i sko-
 lat tagit den satans Bytingen med
 eder, hon röjer eder alla på flu-
 tet, då Dwinnorne Elin i Mofi-

kerud och Lisbet i Dahlen sade
 till mig, om jag det gör så skul-
 le de göra en stor orm som stör-
 sta stoek, hwilken skulle gå på fy-
 ra fötter som en Häst, och mig
 uppfluka; resandes så hela skaran
 derifrån till Ny Sockens Kyrka,
 dit ock satan, som reste på sidan, for
 med och war, samt öppnade dörrar
 och fönster, att alla inkommo; han
 sjelf gick för altaret, måpade och
 sedan på Predikstolen och predi-
 kade en skund, men jag kan icke
 minnas alt hwad han sade, utan det
 war wäl försmädelse emot Gud och
 föraktelige ord, såsom: Gud kan e-
 der intet godt göra, utan sätter e-
 der uti fattigdom, lidande, nöd och
 plågor eder påkastar; men jag

skall skilja eder ifrån sådant, gif-
 wa eder hwad edert hjerta lyster,
 önskar och begärrar, så att ingen
 ting eder tryta skall, och när han
 länge hade råknat upp desse orden,
 sjöng han en Psalm och wrängde
 Guds ord, gick sedan för altaret,
 då han sade till folket att komma
 fram till disken, gifwandes dem
 Sakramenten och sade dessa orden
 du dricker nu D = = = s kalk
 och äter hans kropp, gifwandes
 dem alla och derefter slutandes
 Kyrkan, och så reste wi samllige
 till kloöorne, en efter annan,
 skafwandes af dem med en knif
 sam satan hade med sig, och fo-
 ro så utur tornet och kastade
 hwar sitt affskafne i wädret, med

Dese orden: wi önska våra sjä-
 lar ej närmare komma Gud och
 hans rike än detta till klofkorne å-
 terkommer, flyttade oss på Kyrko-
 taket och kammen och sutto der en
 en liten stund, då 2:ne Drago-
 ner kommo ridande om, af hwad
 orsak wet jag intet, då en af
 vårt följe Kjerstin i Takene flög
 öfwer dem och kastade sitt watten
 på dem och deröfwer sig högeli-
 gen gladde och skrattade; Dra-
 gonerne undrade hwadan regnet
 kom ifrån, emedan Himmelen är
 klar hade de fins emellan: men
 Fåringarne bannade Kjerstin för
 sådant. Derifrån reste wi till
 Carlstad och många Hemman och
 kommo omsider till en stor wäl-

byggd gård där wi gingo in, sät-
tandes kåppar och annat ute; in-
uti war silfwer och then, koppar
och allehanda wackert på wåg-
garne, som hos förnämt folk plågar
wara, och i en stor sal deråst
månge bord woro dukade, fulle med
mat och åtskillige råtter; satan bad
Qwinfolken wälkomne, sät-
ta sig neder och med honom åta
och hålla till godo, hwilket de
ock gjorde; Jag ock måste sätta
mig neder: men kunde den maten
intet åta, ty för mine ögon war
det som jag tyckte ormar och gro-
dor, fast de buds mig åta: jag
smakade honom likwäl intet: men
qwinnorne åto braf och drucko, sade
till mig: åt tin toka, sör du ic-

Ke huru kostlig mat det är, men
 det skedde ändå intet, utan de
 gåfwo mig af sin medförda mat,
 som war smör, ost, kött och bröd
 och sötan gröt, som de förårade till
 satans hustru, hwilken infom un-
 der måltiden och hälsade på dem,
 då de alla sade: mycken tæf k. Mor
 för sist, wara wälkomne sade
 hon; tog så mot den mat de för-
 de med sig dit och bar in i en
 kammare: hon war en liten men-
 niska, klädd i sidt grått lakan,
 men jag minnes intet mer om
 hennes klådeboning. Då målti-
 den war ändad, den Satan sjelf
 bewistade allt stadigt och war
 tillstådes wid, stego de upp, be-
 gynte att dansa och hålla sig lu-

ftige; djefwulen sjelf spelade, men på hwad spel wet jag icke eller nämna kan, ty det war så underligt fatt. Då hörde jag en ynkelig lät och pipande skri som af menniskor, hwilka jag ock såg ligga i ugnar som woro fulla med eld, en del åter ligga i sáfeligt mörker, ynkliga skriande, en del på bänkar och jämrade sig, det Dwinnorne kallade en lufsfig sång och lustig lek, under sådan lek tog satan uti Glin och dansade och bäst han dansade = = = som hon sjelf intet skall neka till, och så gjorde han med andra och togo somlige med sig uti en kammare en i sånder; jag såg in-

tet hwad de gjorde, men hörde dem sjelfwe bekänna och tillstå sådant. Derefter togo de alle derifrån affked, och togo wi hwar sitt resetyg som stodo utom wid en gårdsgård, satte oss derpå, och gick resan fort så dådan som ditz under wägen woro wi uti många menniskors fähus, deräst qwinfolken mjölkade deras Boskap, klypte deras Getter, som de hade ondt till, lade under deras trösklar påsar med allt ondt uti. Omfider kom jag hem wid dagningen, gick in, lade mig i min säng, derpå jag blef sjuklig, och war liksom söderbruten, ångrade mine synder och förstod jag war bedragen, derpå jag en tid efter

uppenbarade samma fel för folket; och de för Prästerne och Befallningsmannen i orten angäfwon, hwarpå Befallningsman mig till sig hämtade som bodde 5 mil derifrån, hos hwilken jag war tills nu jag hitkom, och under den tid jag war hos Befallningsman fick jag resa med hans karesta till Grafwa Kyrka i den Församling de bodde, och då i Kyrkan såg en karing i synnerhet som jag igenkände war med Påsknatten, det jag ock bekände för Befallningsman wid hemkomsten och hurudan hon war, och hwad märke jag utom hennes ansigte kunde igenkänna henne på, att hon hade ett litet kors i högra ögat som

alla trollfåringar har, det ingen
 kan se, utan den som med warit
 och det skall ändå igenkännas el-
 ler ses i Kyrkan. Mera jag nu
 intet kan komma ihåg, ångrar
 nog detta mitt fel och brist som
 jag är läckad till med gästebuds
 undfående, och aldrig war förr
 på sådan resa eller wetat af tåket
 ondt, och will bedja Gud om för-
 låtelse och aldrig låta någon be-
 draga mig på sådane onda wägar;
 härwid framwistes 2:ne horn som
 blifwit tagne och hitförde, det ena
 med smörja uti hos Elin i Mosi-
 kerud ett Oxhorn, och det an-
 dra med holen på, ett Gethorn,
 det förra säger Flickan warit det
 som Elin smorde kappan med, när

hon for af och det samma som kallades Isachs horn, det andra berättade Glickan sig fått när hon begaf sig på resan med de andra utaf Elin, med förmaning att deruti tuta, att fåringarne skulle höra och komma fram och ihop. Gemwål uppwistes en liten pung af ullet Damach som Glickan säger sig fådt af Elin, hwaruti tyckes vara blod och syntes hår och jord; samt att hon icke sof, utan såg Elin när hon kom igenom skärstenen, och att hon tog bort den omwefwade klampen wid sin hemkomst, nekandes sig sedt Mormodren i följet. Säjandes att Kjerstin i Takene red på en Djur och en af de andra fåringarne

hade en Ko och en hade en Dräng;
 men kan icke gifwa besked hwem
 den war. Att Haren i wägen för=
 wandlade sig till en kåpp igen, den
 hon hemfördt och förwarad, Mor=
 fadren hennes nu wara död, och
 hon med Mormodren ej wetat der=
 af. Säjandes sig sedt att nästan
 hela Kyrkan i Ny Socken wara
 full med folk som reste till Helf=
 wetet, och der war en så stor hop
 att hon icke kan räkna dem, och
 alla Dwinfolk, der war en stor
 fet wacker Fru som hade 2:ne
 swarta små fläckar på kindbenet,
 den satt främst, och så Kjerstin
 i Takene, dem talade Satan med
 mycket, skrattade och de med,
 samt dansade och hade dem i kam=

maren. Vidare, att der de lågo som skrek och jemrade sig, war måst under Helfwetet på sidan, derest stora luckor woro öfwer, och der upp utur gick blå rök som Flickan säger sig wäl sedt, och gjorde henne ondt: men fåringarne åttade intet derom, utan dansade fritt, och wårst war Elin i Mosiekerud, jemwål att det blödde när Satan skar henne i fingret, och att han tog blodet. Nefandes sig något lårt som skulle lånda till antingen mjölk- kalf- eller smörlycka. Men såg att de mjölkade af knifwar fåringarne satte i wåggarne, ej eller att deß Mormor något sådant funnat eller brukat, nefar sig sedt några

Dragoner i följe eller i Helfwetet. På widare undersökande be-
fans Glickan kunna åtskillige bö-
ner och psalmer, samt hafwa tåm-
melig wettskap i sin Christendom
efter des ålder, herrättade ock, att
ingen som i Helfwetet war såg
hon låsa till eller från bordet.
Förklarande ock att hon såg en
stygg orm i skogen som gick efter
sig och ibland förwandlades till en
hund, innan hon bekände för fol-
ket om resan.

Rörande Kapten Elin's bekän-
nelse, innehåller Dings-Rättens
Protokoll följande:

Förefallades Elin Ericsson
i Kopparswiken, förr bodt i Mo-
fikerud på sine 60 år gammal och

gafs behörig förmaning bekänna
 beskaffenheten af den resa hon skall
 gjordt med flere Påsknätter; haft
 samtal med den onda andan 2c.,
 som Flickan först angifwit och
 Sjerstin Michelsmora kallad, nu
 friwilligen bekändt: men hon der-
 till alldeles nekar sig weta af,
 och påstår de henne orätt angif-
 wit, omsider efter noga ransak-
 ning, åtwarningar att bekänna
 sanningen, underwisning om des
 själs wälfärd med hwarjehanda
 föreställning af Guds ord, så af
 Håradshöfdingen, Actor Causa,
 Befallningsman som närwarande
 Prästemån, utbrast hon efter swär
 liksom ansäcktning med riftning
 och darrande och syntes beswimma,

då bröstet utbläste och starkt arbetade i de orden åtskillige gånger, mån' jag blifwer salig af slikt bekännelse, hwarpå när hon swarades derom och försäkrades, uttrade sig wilja bekänna allt det hon måst drömt här om, och tycker att andra haft henne dit och icke wetat deraf, men derefter att hon varit med i Hells wetet de andre, och sådant ej kan neka till vara bedragen. Hwarpå hustru Elin bekände och gjorde följande Relation, att hon tre år å slag varit alla Skärtordags, Långfredags- och Påsknätter borta, tillika men många andra Dwinspersoner i följe med Satan på wägen i Kyrkor wid åtskillige hemman och

omfider i helfwetet, åtit, druckit,
 talat med satan, dansat efter hans
 spel: men som hon förmantes att
 bekänna huru hon först kommit i
 bekantskap och contract med satan,
 och huru allt den ena tiden efter
 den andra slike stygge gårningar
 föröfwade blifwit, berättar E-
 lin, att hon som war Torparehu-
 stru i sin mans bortowarande på
 arbete, satt ensam hemma i stu-
 gan en dag i Fastlagstiden 3 år
 sedan, kom den onda anden uti
 Karls skapnad in, warandes klädd
 i swarta kläder med hatt på huf-
 wudet och grå händer, frågat
 hwarföre hon sitter så ensam i e-
 lände och fattigdom, och icke sö-
 ker sig bättre medel och nåring,

dertill, när hon swarat sig ej we-
 ta på hwad sätt hon det skulle
 få, han, den onda sagt, kom
 och följ och tjena mig så skall
 du få alt hwad du lystet, derpå
 han gådt ut, som war i måsta
 mörkningen och Elin efter, när de
 en god stund gådt, kommo de in
 uti stora och sköna hus, blef hon
 wist wackra och sköna hwarjehan-
 da saker och rikedomar, dem
 den onda lofwade gifwa henne
 och mycket mer, eller så mycket
 hon nånsin wille och åstundade,
 såjandes sådant för de andre som
 tjena honom; men hon fick ändå
 intet, annat än mat, kött, fläsk,
 ost, smör och bröd, samt dricka
 öl wid ett bord som hon åt,

war intet mer än i ett rum, der
 hon och såg nog silfwer och tenn-
 fat, tallrickar, kannor, tumlare
 och bågare, och hörde att skant
 frågade en af sina pigor, hwilken
 hade blå kläder, tröja och fjor-
 tel af klåde och en broköt kar-
 tunsmösa på hufwudet, som gick
 i rummen, om hon hade kokad
 och lagad mat tillreds, dertill hon
 swarade ja, som hon då främsat-
 te och dukade, warandes en gran
 spis uti kammaren, gälf och taf
 som i förnåma och Herrehus,
 hon läste icke till bord, utan den
 onda sade, det är intet åt att lä-
 sa mitt barn, gick och sått dig
 att äta snart, det kommer rätt-
 nu främmat till mig, således in-

tet las, åt och drick, icke eller
 när hon spisat, utan stod upp
 och bad farwål och gick ut, så-
 jandes först sig intet kånna wå-
 gen, hwarföre satan gick med och
 wiste henne wågen, bad henne gå
 den så hittar hon hem, lofwandes
 henne ingen nöd skola hafwa, u-
 tan hon skulle blifwa af honom
 lård hwarjehanda, samt få sådant
 kosteligt hon då sedt, warandes
 hungrig wid hemkomsten så hon
 kunde åtit upp händerne. Någon
 tid derefter som war Skärtorsdags
 dagen, kom den onda, i lika ha-
 bit i hennes hus och gaf henne ett
 litet horn på en finger långt med
 smörja uti, som såg ut gul, med
 förmaning att hon skulle smörja

rakor, kåppar, sopqwasstar och an-
 nat hwad hon wille, dermed, och
 sätta sig och folk på som komma
 till henne och wille följa med och
 såja således, far nu upp och ned
 och ända till helfwetet, jemwål be-
 rättade att andra loswat honout
 komma, dem han förwist till E-
 lin att få smörjelsen, och i följe
 med henne wara, hwilket hon
 trodde, lydde och estersöljde, så-
 ledes, att hon dermed smorde en
 brandkåpp åt sig och andra som
 ankommo och woro klådde i ge-
 mena kläder och nedslagit hår,
 farandes så öster ut upp i wä-
 dret, om samma Torsdagsqwäll
 sedan alt folk lagt sig, utöfwer
 Sjön Wänern, och så söder till

Säterierne Gårsta och Säter, den förra Fru Ester Uggla till Uggleberg och den senare Major Silfwerswård tillhörig, och förut på en ås i Milswike Gård, der en stor skara såkert ett tjug Dwinsfolk samlade woro i sådan resa stadde, då dessa åfwen conjungerade sig och foro fram till Säterierne och in uti Fåhusen, stallar, Får- och Gethusen, klypte skagg af Boekar och Getter, Korumpor och Håstswansar, dels på ena dels på andra ställen och rum och togo med sig, följdes så åt till Ry Socken directe på 3 mil emellan, hwarpå karringarne från Milswik skildes från dem, såjandes sig intet tro wäl de af Ry Socken

funna tiga, och således icke wille
 wara i deras sällskap eller weta
 af dem, seendes Elin att Mils-
 wiksboarne reste fram eller ned
 i Takene, deråst Swen bor, der-
 åst de lijmade och lupo kring hu-
 sen, sist hon såg dem, men
 de i Ry Socken med henne, på
 åfwen ett tjog alla Dwinfolk, fo-
 ro hwar hem till sitt, och så sluta-
 tade den resan, wiljandes intet
 tillstå på noga efterfrågan mer
 påserade eller att hon med följet
 wore då i helfwetet, utan när
 hon då hemkom, war mannen än-
 nu borta hos sin Swäger i Ry
 Socken. Andra gången afton ef-
 ter, eller Pångfredags sent mot
 natten, kommo till hennes hus

och omkring åtskillige Dwinsper-
 soner, nemligen: Lisbet i Dah-
 len, Lisbet i Tøhlerudsfløgen,
 Lisbet Larsdotter i Fjället, Dun-
 dra kallad, Marit Ananiedotter
 i Lillängen, Flickans Mormor, med
 hwilka hon följde omkring öfwer
 Berg, Skogar, Sjöar och Mo-
 raser och kommo omsider till helf-
 wetet, deråft de blefwo fågnade
 med god mat och dricka, förlustades
 med dans och allehanda, och sedan
 reste hem hwar till sitt. Påskafston
 reste hon ock dit med många an-
 dra, och så gjorde hwar Skärtors-
 dagsnatt, Lånfredags- och Påsk-
 afston.

(Elin berättade derefter rö-
 rande des fista resa till Blåkulla

alldeles lika med hwad Flickans föregående berättelse innehåller.)

Rekar sig något lärt, men kan icke frångå att ju satan lärt henne åtskillige resor, såsom med det lilla hornet smörja Gåstar, Boskap, Kåppar &c., åt sig och dem i hennes följe wara skola till helfwetesresan, samt mjölka kreaturen, som han lärt andra Kåppingar: men hon icke allt kunnat fatta, lära eller practicera, utan sådt af satan bannor säjandes henne wara dum som icke kan fatta och lära det hon skall hafwa till sin hjelp, nåring och att hjälpa andra, tillståendes dock sig kunnat mjölka, men nu icke sedan hon gjordt bekännelse. *Re:*

Kar sig sedt nånsin Kjerstin
 Michelsmora förr än nu i följe,
 och tillstår sig talat med henne
 och öfwertalt följa med, samt
 smort hennes kåpp. Yttermera
 benefar sig ringaste puferi, troll-
 dom eller dyligt lärt eller kunnat;
 tillstår att hon haft det lilla
 hornet allt till desz Flickan bekån-
 de för folk om helfwetesresan,
 då Elin i fruktan hon skulle blif-
 wa uppenbarad, kastade det en
 qwäll på eldbrasan, hwaraf stort
 buller, pip och ond stank gick och
 förordsakades, hwilket henne nog
 skrämde, berättandes sig och sagt
 för Flickan att hornet war desz
 mans, som nu död är, Ssachs,
 hwarutaf han tog och smorde sitt

sjuka ben, och är det samma som
 nu framwist är. Nefandes sig
 gifwit flickan det Gethornet som
 nu framwistes med holen på: dock
 tillstår att det war samma låpp
 Flickan red på, af Elin besmord,
 säjandes smörjan i det lilla hornet
 satan henne tillstälte, war gul och
 tjock, samt att deruti war nog
 igen när hon det uppbrände. För-
 klarandes sig nu intet mera hafwa
 att berätta. Tillståendes dock att
 hon med Kjerstin Michelsmora och
 de andra, enär de kommo tillsam-
 mans i Takene, gjorde löfte fins
 emellan att icke bekänna på sig
 sjelfwa eller på annan, ehuru hårdt
 skulle gå på: nefar sig hast Bon-
 den Pehr i Bångseruds barn, med

fig till helfwetet, hwilket Flickan påstår skedt och för illa dermed: men Föräldrarne wiste intet deraf. Barnet berättas tillförene och ännu wara mycket eländigt. Ytterst påstår att hon mins följande woro med, såsom Lisbet i Dahlen, Lisbet i Töhlerudsökogen, Kjerstin i Lakene, Anna i Gunnarsrud, Lisbet i Fjället Dundra kallad, Beata i Bråten och Kjerstin.

De Tvinpersoner, hwilka i anledning af Flickans frammanföre intagne berättelse samt särskilte angifwelser, blefwo ställda under Ransakning, woro, utom Elin Ersdotter, 60 år gammal, 2:do Kjerstin Nilsdotter, Michels-

mora kallad, omkring 44 år.
 3:tio Lisbet i Dahlen. 4:to Pi-
 gan Kjerstin i Takene, 25 år. 5:0
 Cornets-Enkan Lisbet i Fjället,
 Dundra kallad, 50 år. 6:to Lis-
 bet i Tholerudsskog, 60 år. 7:0
 Hustru Anna Jönsdotter i Gun-
 narsrud, 70 år. 8:0 Flickan
 Britas Mormor, Marit Ananie-
 dotter i Lillängen, 60 år. 9:0
 Enkan Kjerstin Andersdotter i
 Dahlen, 50 år. 10:mo Enkan
 Beata Johansdotter i Bråten,
 omkring 44 år. 11:0 Enkan
 Karin i Skönebohl. 12:0 Hustru
 Karin i Röså under Tholeruds
 Säteri 40 år gammal, utom någ-
 ra andra, hwilka genast blefwo
 frikände. — Af dessa anklagade

woro endast fyra som wid Dings-Rätten kunde förmas till fullkomlig bekännele, nemligen Elin i Rosiekrud, Kjerstin Michelsmora, Lisbet i Tjället och Lisbet i Tholerudsstogen; men besynerligt är, att dese fyra personers berättelser, nästan ord från ord, instämma med flickans ofwännämde relation, ehuru de wid Dings-Rätten blefwo serskildt och hwar för sig afhörde. Här af följer, att grunden till deras utsagor måste hafwa varit wärkelig, och att endast det orimliga, som der uti finnes, bör tillskrifwas en misledd inbildning; äfwen som att Härads-Rätten, så framt den varit mindre widseppelig och mera noggran i sin

undersökning, såkert skolat insedt och uppdagat, att någon Bos i granskapet, af egna synnerliga skäl, funnit sin räkning wid att bedraga dessa Dwinfolk och i egenkap af djefwul winna fördelar, dem han, som menniska, icke trodde sig kunna erhålla.

Domstolen lät likwäl "i behörigt öfwerwägande komma 1:mo denna sakens wederstygghet och widt utseende. 2:do flere härutinnan skola intressera, än de hwilka redan bekänt, 3:tio de och de namngifne sammansatt sig att dölja sanningen och icke welat uppenbara hwad delaktighet och galenskap de härutinnan kunna haft och plågat samt stå uti e-

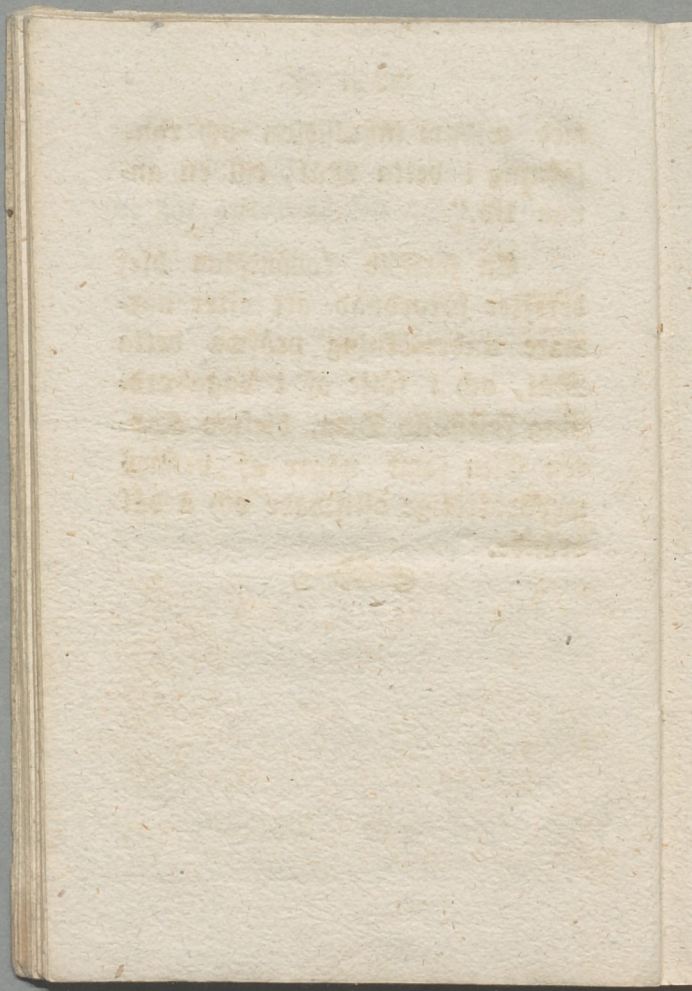
Last rykte och ej wara af särde-
 les god fräjd. 4:o tiden och ic-
 ke för andra syflor och redan ut-
 satte terminer tillåter med vidare
 ransafning öfwer de angifna signe-
 rier och lastwårde gårningar fort-
 fara, till att der af erhålla fullkom-
 lige skäl till hwart och ett måls
 utforskande emot hwar och en
 person, och 5:o igenom uppstof-
 sakens beskaffenhet kunde annor-
 lunda upptäckas och förklarås,
 utom det 6:o att en flit och o-
 wanlig casus bör med Höga we-
 derbörande Communiceras, innan
 den vidare angripes och han-
 teras.

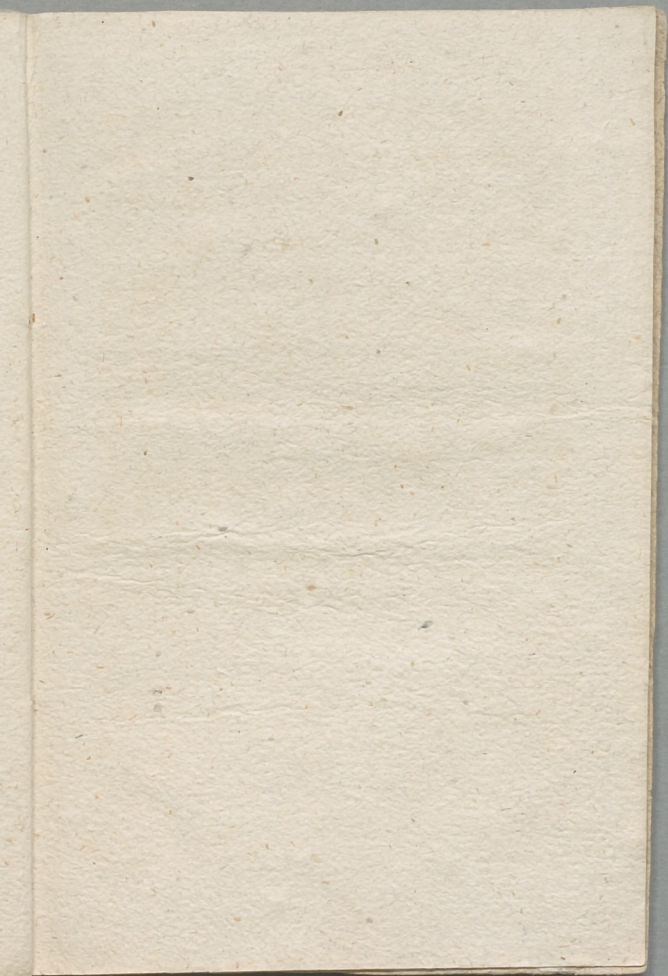
Fördenfull måste Extra Or-
 dinarie Håradshöfdingen utställa

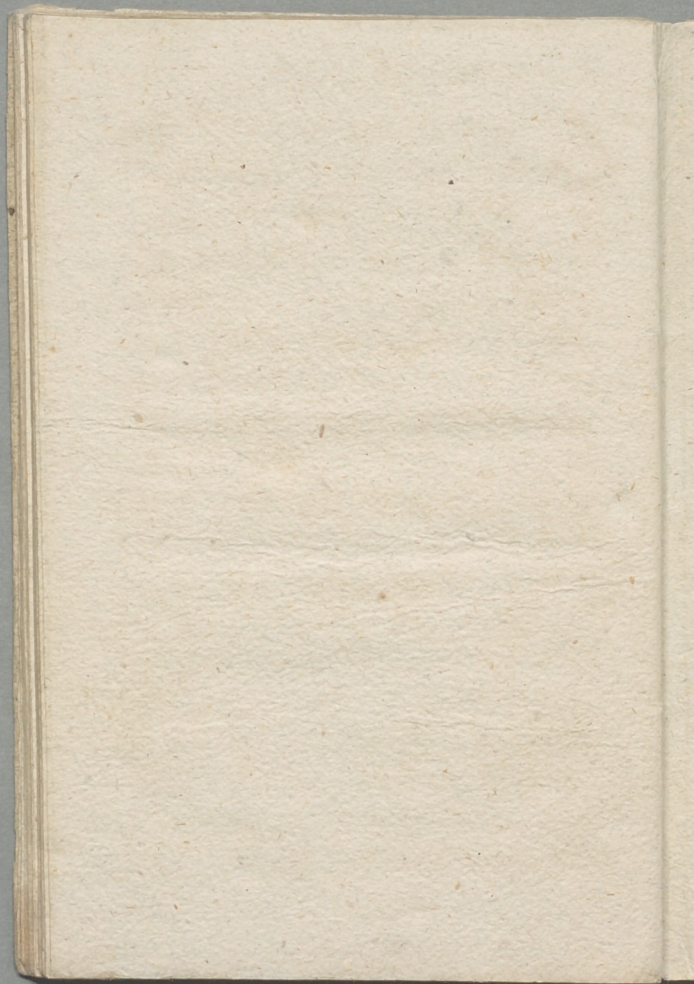
med widare inquisition och rans-
sakning i detta Mål, till en an-
nan tid.”

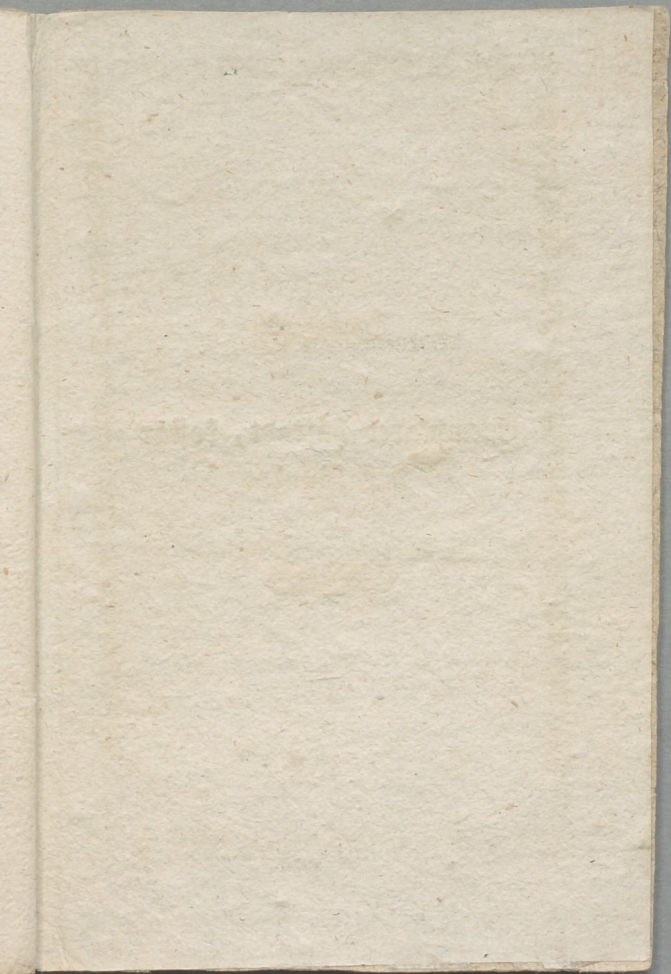
En serskild Kommission blef
derefter förordnad att efter när-
mare undersökning pröfwa detta
Mål, och i följe af i Laga ord-
ning fastställd Dom, blefwo Kap-
ten Elin samt någre af hennes
medbrottslige aflifwade och å bål
brände.

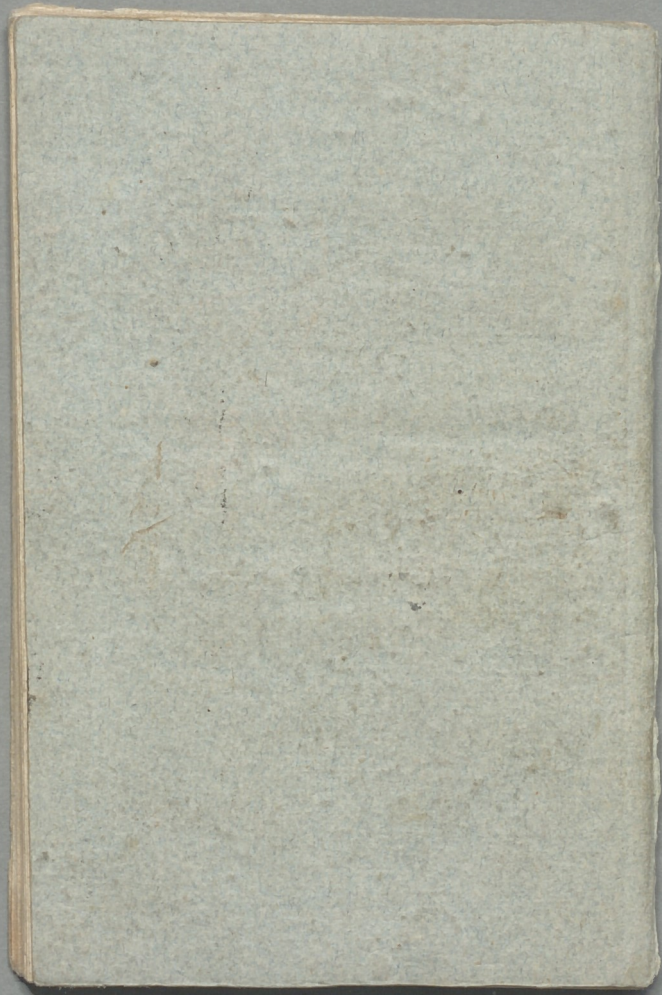

www.books2ebooks.eu